

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 139/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 23 lutego 2023 r., sygn. akt II K 250/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej wyrokowi zarzucił:	# zasadny
2.	1. obrażę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku a mianowicie:	# częściowo zasadny
	1. obrażę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku a mianowicie:	# niezasadny
		# zasadny
	a) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów polegającej na ocenie charakteru obrażeń pokrzywdzonej wyłącznie w oparciu o opinię biegłych z Katedry Medycyny Sądowej w T. pomimo, iż biegli w swojej pisemnej opinii na stronie 16 stwierdzili, iż u A. S. stwierdzono również zaburzenia adaptacyjne, typu nerwicowego, które mogłyby mierz związek z	# częściowo zasadny
		# niezasadny
		# zasadny
		# częściowo zasadny
		# niezasadny
		# zasadny
		# częściowo zasadny

przebyłym urazem co należałoby kwalifikować w kategorii rozstroju zdrowia na czas powyżej 7 dni.	# niezasadny
	# zasadny
b) art. 201 k.p.k. poprzez nie uwzględnił wniosku pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych psychiatrów na okoliczność przyczyn, pochodzeniu i czasu trwania zaburzeń nerwicowych stwierdzonych u pokrzywdzonej, w szczególności czy mają one związek z przedmiotowym zdarzeniem i czy można je kwalifikować jako rozstrój zdrowia powyżej 7 dni pomimo, iż biegli w swojej pisemnej opinii na stronie 16 stwierdzili, iż u A. S. stwierdzono również zaburzenia adaptacyjne, typu nerwicowego, które mogłyby mierz związek z przebyłym urazem co należałoby kwalifikować w kategorii rozstroju zdrowia na czas powyżej 7 dni.	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegające na przyjęciu:	
a) iż obrażenia jakich doznała pokrzywdzona nie przekraczały okresu 7 dni,	
b) błędnej kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonemu czynu z art. 157 § 2 kk.	
3. rażąco niewspółmierność kary polegającą na wymiarze kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem podczas gdy okoliczności popełnienia przez oskarżonego przestępstwa, jego zachowanie po jego popełnieniu w szczególności ponownego dopuszczenia się przestępstwa gróźb karalnych wobec pokrzywdzonej za które został on prawomocnie skazany wskazują jednoznacznie, iż jedynie bezwzględna kara	

pozbawienia wolności może spełnić swoje cele w zakresie prewencji indywidualnej i będzie karą sprawiedliwą,

4. rażąco niewspółmierność nawiązki w kwocie 15.000 złotych (słownie: piętnaście tysięcy złotych), podczas gdy prawidłowa ocena okoliczności dotyczących jej wymiaru uzasadnia orzeczenie jej w wyższej wysokości, gdyż oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim. Oskarżony bez wątpienia chciał dokonać uszkodzenia ciała,oskarżycielki posiłkowej uderzając ją pięścią w twarz i głowę oraz zaciskając dłonie na jej szyi. Nadto, oskarżony był pod wpływem alkoholu.

Obróńca oskarżonego wyrokowi zarzucił:

1. Naruszenia art. 410 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. poprzez braku ustalenia przez Sąd I instancji okoliczności motywacji i przyczyn popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu, a w konsekwencji brak osiągnięcia celów postępowania karnego określonych w art. 2 § 1 pkt. 2 k.p.k. bowiem nie zostały ujawnione okoliczności mające wpływ na popełnienie ww. rodzaju przestępstwa, a w przedmiotowym wypadku przyczyny oraz motywacji i prawidłowego przebiegu zdarzenia z dnia 16 lipca 2018 roku, nadto zastosowane zostały środki przewidziane w prawie karnym w sposób nieadekwatny do okoliczności ww. sprawy, tj. została zastosowana kara niewspółmierna do winy oskarżonego i środki karne nadmierne i niewspółmiernie rażące.

2. naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez:

- dokonanie dowolnej a nie swobodnej ocen materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że kara 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywna a także szereg środków karnych w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej, nakazu opuszczenia lokalu zajmowanego z A. S., nawiązka w ogromnej jak na oskarżonego kwocie 15.000 zł. oraz koszty adwokackie pozostają karą odpowiednią do okoliczności przedmiotowej sprawy, podczas gdy ww. kara pozostaje niewspółmierna do stopnia winy oraz warunków osobistych oskarżonego, tj. pozostaje zbyt surowa, nadmierna;

- dokonanie dowolnej a nie swobodnej ocen materiału dowodowego poprzez brak ustalania a następnie dokonania oceny okoliczności, motywacji oraz przyczyn popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu oraz przebiegu zdarzenia z dnia 16 lipca 2018 roku i uznanie że oskarżony szarpał za ubrania, włosy, uderzał pięściami po głowie i twarzy oraz uciskał szyję bez poparcia w materiale dowodowym obrażeń jakie są zarzucane oskarżonemu. Pokrzywdzona doznała złamania nosa oraz zasinienia powieki oka lewego i bocznej powierzchni nosa, bez wskazywania na inne obrażenia jakie miały rzekomo powstać w wyniku zdarzenia z dnia 16 lipca 2018 roku,

- dokonanie dowolnej a nie swobodnej ocen materiału dowodowego poprzez brak uwzględnienia w wymierzaniu kary okoliczności, iż oskarżony jest osobą pozostającą na rencie chorobowej i nie dysponuje środkami w wysokości 15.000zł. nawiązki na rzecz pokrzywdzonej z pominięciem

stanu zdrowia oskarżonego i jego przyznania się do winy w postaci uderzenia pokrzywdzonej.

- dokonanie dowolnej a nie swobodnej ocen materiału dowodowego poprzez brak uwzględnienia sytuacji osobistej oskarżonego, tj., iż oskarżony nie pracuje, pozostaje na rencie, choruje i dodatkowo pominięcie iż Pokrzywdzona wyprowadziła się z domu wspólnego, dobrowolnie, bez przymusu, a oskarżony nie wszczywał awantur w okresie od popełnienia czynu objętego niniejszym postępowaniem, a jedyne zdarzenie za które został skazany miało miejsce przed sprawą o rozwód, w której pokrzywdzona już po zdarzeniach z M. i groźbach, wycofała wniosek o eksmisję oskarżonego, co jej się udało w niniejszym postępowaniu, mimo tego, że dobrowolnie się wyprowadziła z domu, w który inwestował znaczne sumy oskarżony,

- dokonanie dowolnej a nie swobodnej ocen materiału dowodowego poprzez uznanie, iż brak jest okoliczności mających wpływ na złagodzenie kary, podczas gdy, jak wskazał sam sąd I instancji, oskarżony przyznał się do winy, nie utrudniał postępowania w przedmiotowej sprawie, co winno spotkać się z aprobatą tut. sądu oraz mieć przełożenie na wymiar orzeczonej kary wobec oskarżonego. Nadto tut. sąd przy orzekaniu wymiaru kary winien wziąć pod uwagę sytuację osobistą oskarżonego, jego stan zdrowia i brak możliwości zarobkowych.

3. błędy w ustaleniach faktycznych i tak:

a) błędne uznanie że pokrzywdzona i oskarżony poznali się w 2016 roku, podczas gdy poznali się w 2015 roku,

b) uznanie że pokrzywdzona wypła znacznie mniejszą ilość alkoholu, bez możliwości weryfikacji i nie wyciągnięcie wniosków z sytuacji iż mimo rzekomego ciężkiego pobicia przez oskarżonego, pokrzywdzona nie wezwała pogotowia i nie udała się celem uzyskania pierwszej pomocy, tylko oczekiwała aby dokonać tych czynności dopiero po powrocie do (...), do P., kiedy od zdarzenia minęło już kilka godzin, i alkohol zdążył się ulotnić z organizmu pokrzywdzonej.

c) uznanie, że oskarżony okładał pokrzywdzoną pięściami, nie biorąc pod uwagę warunków fizycznych oskarżonego i doświadczenia życiowego, iż osoba o posturze oskarżonego, która okładałaby pięściami pokrzywdzoną i dusiła pozostawiłaby ślady na ciele pokrzywdzonej o znacznie większym rozmiarze niż złamany nos, co świadczy o jednokrotnym uderzeniu pokrzywdzonej, czemu oskarżony nie zaprzeczał.

d) uznanie przez sąd, że oskarżony dusił pokrzywdzoną, bez żadnych śladów na zdjęciach czy podczas badań lekarskich.

e) błędne przyjęcie że 16 lipca 2018 roku pokrzywdzona udała się w P. do szpitala w P., podczas gdy miało to miejsce 17 lipca 2018 roku,

f) błędne przyjęcie że pokrzywdzona poniosła koszty leczenia w wysokości 10.000 zł. przy przyjęciu że miała złamany nos co było konsekwencją uderzenia jej przez oskarżonego i nadmierne obciążenie oskarżonego kwotą 10.000 zł. kosztów wynikających z trudnych do wytłumaczenia faktur czy

rachunków za rehabilitację. Koszty leczenia nosa, poza środkami przeciwbólowymi nie wynikają z żadnej praktyki życiowej czy zaleceń lekarskich, a ewentualne leczenie i rehabilitacje kręgosłupa nie mają nic wspólnego ze zdarzeniem z dnia 16 lipca 2018 roku, gdyż zgodnie z opinią do uszkodzenia kręgosłupa nie doszło a pokrzywdzona lata wstecz doznała wypadku, w którym uszkodziła kręgosłup.

g) błędne ustalenie że oskarżony wywoływał awantury w miejscu zamieszkania z pokrzywdzoną, podczas gdy kwestia stosowania gróźb karalnych za co został skazany miała miejsce jednorazowo w grudniu 2018 roku, poza tą sytuacją, Oskarżony nie wywoływał awantur ani kłótni, a wielokrotnie padał ofiarą manipulacji zmierzających do pozbycia się go z domu, w który zainwestował swoje pieniądze.

h) błędne przyjęcie że oskarżony jest uzależniony od alkoholu, podczas gdy nie wynika to z żadnej opinii lekarskiej czy terapeutycznej tylko z wywiadu środowiskowego,

i) błędna przyjęta data zdarzenia z aktu oskarżenia z rzeczywistym jej przebiegiem, z oskarżenia wynika iż do zdarzenia doszło 16 lipca 2018 roku natomiast z pozostałego materiału, iż w dniu 15 lipca 2018 roku co ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia wydanego w sprawie.

4. nadto z ostrożności procesowej podniesiona została rażąca niewspółmierność orzeczonej kary, tj. 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny i środków karnych w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej, nawiązkę w wysokości aż 15.000zł., nakaz opuszczenia domu wspólnego, w

	<p>którym od co najmniej 2019 roku. Oskarżony nie mieszka z pokrzywdzoną gdyż wyprowadziła się ona dobrowolnie a w sprawie o rozwód mimo zdarzeń z M. i gróźb wycofała wniosek o eksmisję oskarżonego z domu, po rozwodzie oskarżona pojawiła się jeszcze w domu, mieszkała z oskarżonym a w okresie od 2020 roku wygenerowała postępowanie o eksmisję, prawomocnie oddaloną.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacje okazały się bezzasadne.</p> <p>W pierwszej kolejności wskazać należy, iż całkowicie niezasadny okazał się wspólny zarzut naruszenia przez sąd art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), jest wyczerpujące i logiczne - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. Kontrola instancyjna wykazała, iż sąd meriti oparł orzeczenie na całości przeprowadzonego i ujawnionego materiału dowodowego. Wbrew stanowisku skarżących, sąd dokonał</p>		

analizy i oceny całego zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Na początek wskazać należy, że niezasadne są w tym zakresie zarzuty obrońcy oskarżonego sprowadzające się do wykazania, iż sąd dokonał błędnej oceny okoliczności oraz przyczyn popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu oraz zdarzenia z dnia 16 lipca 2018 roku i uznanie, że oskarżony szarpał za ubrania, włosy, uderzał pięściami po głowie i twarzy oraz uciskał szyję bez poparcia w materiale dowodowym obrażeń jaki są zarzucane oskarżonemu. Podkreślić należy, że oskarżony w trakcie postępowania przygotowawczego przyznał się, że uderzył pokrzywdzoną pięścią w twarz. Zgadzało się to z zeznaniami pokrzywdzonej, która podkreśliła, że była kilkakrotnie uderzona co koreluje z jej obrażeniami i zeznaniami J. S.. Co do obrażeń powstałych u pokrzywdzonej podać należy, że w sprawie zostało przeprowadzonych kilka opinii biegłych z zakresu różnych specjalności. I tak biegły M. G. stwierdził, że obrażenia w postaci złamania nosa i stłuczenia głowy i twarzy oraz kręgosłupa szyjnego naruszyły funkcjonowanie narządów ciała pokrzywdzonej na czas krótszy niż 7 dni. Powyższe potwierdzone zostało przez biegłych z Katedry Medycyny Sądowej (...) w T..

Całkowicie niezasadny okazał się zarzut apelacji obrońcy oskarżonego, że sąd I instancji dokonał dowolnej oceny materiału dowodowego poprzez brak uwzględnienia w wymiarze kary okoliczności, iż oskarżony jest osobą pozostająca na rencie chorobowej i nie dysponuje środkami w wysokości 15.000 zł nawiązki

na rzecz pokrzywdzonej oraz, że pokrzywdzona wyprowadziła się ze wspólnego domu, dobrowolnie bez przymusu. Podać tu należy, że sąd I instancji uwzględnił trudną sytuację majątkową oskarżonego podając, iż utrzymuje się on z renty przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej kary grzywny nałożonej na oskarżonego. Trudno jednak oczekiwać tak jak chce tego oskarżony, aby to pokrzywdzona poniosła ujemne konsekwencje trudnej sytuacji majątkowej oskarżonego. Jak zostało wskazane przez sąd I instancji orzekając nawiązkę w kwocie 15.000 zł miał na uwadze rozmiar cierpień fizycznych i psychicznych jakich doznała pokrzywdzona. Uwzględniony został przy tym fakt, że pokrzywdzona wydała blisko 10.000 zł na ochronę swojego zdrowia. Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko sądu I instancji w tym zakresie. Nie może również znaleźć aprobaty twierdzenie oskarżonego, że pokrzywdzona wyprowadziła się dobrowolnie z domu. W sytuacji kiedy oskarżony już po popełnieniu przestępstwa wywoływał awantury domowe w związku z czym założono mu niebieską kartę trudno oczekiwać aby pokrzywdzona nadal zamieszkiwała z oskarżonym. Nie można zatem przyjąć, iż pokrzywdzona jak twierdzi oskarżony wyprowadziła się z domu dobrowolnie.

Sąd meriti prawidłowo uznał, iż sprawstwo i wina oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu nie budzą wątpliwości, a przeciwna argumentacja oskarżonego i jego subiektywna interpretacja zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ma jedynie charakter polemiczny. Bez znaczenia dla

sprawy pozostaje okoliczność, że oskarżony i pokrzywdzona poznali się w 2015 roku a nie w 2016 roku. Bez znaczenia pozostaje również ilość spożytego przez pokrzywdzoną alkoholu, nie ma ona bowiem wpływu na znaczenie dokonanego przez oskarżonego czynu z art. 157 § 2 k.k. Odnosząc się do kosztów poniesionych przez pokrzywdzoną podać należy, że fakt, iż pokrzywdzona leczyła się neurologicznie i korzystała z zabiegów rehabilitacyjnych, a co za tym idzie poniosła ich koszty. W tym zakresie zeznania pokrzywdzonej zostały potwierdzone przedstawionymi przez nią fakturami i paragonami. obrońca oskarżonego podnosi również, że sąd I instancji dokonał błędnego ustalenia, iż oskarżony jest uzależniony od alkoholu opierając się jedynie na wywiadzie środowiskowym. Zauważyć jednak należy, że dane osobo poznawcze zawarte w wywiadzie środowiskowym nie były kwestionowane przez oskarżonego przed sądem I instancji, podobnie jak fakt, iż po popełnieniu przestępstwa oskarżony wywoływał awantury domowe w związku z czym założono mu niebieską kart.

Odnosnie zarzutu przyjęcia błędnej daty zdarzenia z aktu oskarżenia z rzeczywistym jej przebiegiem podać należy, iż sąd I instancji w sposób wyraźny w uzasadnieniu wyroku podał, że zdarzenie miało miejsce w nocy z dnia 15 na 16 lipca 2018 roku.

Jak zostało to to już wyżej wykazane sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i oceny zdarzenia z dnia 16 lipca 2018 roku poprzez uznanie, że oskarżony szarpał za ubrania, włosy, uderzał

pięściami po głowie i twarzy oraz uciskał szyję pokrzywdzonej.

Niezasadny okazał się również zarzut obrazy art. 201 k.p.k. przedstawiony w apelacji oskarżycielki posiłkowej polegający na nieuwzględnieniu wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych psychiatrów na okoliczność, przyczyn pochodzenia i czasu trwania zaburzeń nerwicowych stwierdzonych u pokrzywdzonej, w szczególności czy mają one związek z przedmiotowym zdarzeniem i czy można je kwalifikować jako rozstrój zdrowia powyżej 7 dni pomimo, iż biegli w swojej pisemnej opinii na stronie 16 stwierdzili, iż u A. S. stwierdzono również zaburzenia adaptacyjne, typu nerwicowego, które mogłyby mieć związek z przebytych urazem co należałoby kwalifikować w kategorii rozstroju zdrowia na czas powyżej 7 dni. Sąd Rejonowy prawidłowo oddalił wniosek o przeprowadzenie kolejnej opinii, ponieważ sporządzone w sprawie opinie nie są dotknięte żadnym z mankamentów o jakich mowa w art. 201 k.p.k. Autor apelacji nie formułuje pod adresem opinii biegłych ani zarzutu jej niepełności, bądź niejasności, nie wskazuje elementów jej wewnętrznej sprzeczności co uzasadniałyby potrzebę uzyskania kolejnej opinii. Zarzuty jak również wywody obrońcy w zakresie opinii biegłych stanowią polemikę z prawidłową oceną jak również ustaleniami Sądu Rejonowego. W związku z tym dopuszczenie dowodu z kolejnej już opinii na wniosek pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej było niecelowe.

Niezasadny okazał się wspólny zarzut obrony i oskarżycielki

posiłkowej w zakresie rażącej niewspółmierności kary, w zakresie w jakim obrona uznaje ją za zbyt surową, a oskarżycielka posiłkowa za zbyt łagodną.

Zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, „gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Niewspółmierność więc zachodzi wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary (wyrok SN z dnia 11 kwietnia 1985 roku, V KRN 178/85). Zgodnie z art. 438 pkt 4 k.p.k. ta niewspółmierność kary musi być „rażąca”, bowiem w ramach tej przyczyny odwoławczej chodzi o różnice ocen o charakterze zasadniczym. Chodzi tu więc przy wykazaniu tego zarzutu nie o każdą różnicę co do wymiaru kary, ale o „różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować” (wyrok SN z dnia 2 lutego 1995 roku, II KRN 198/94). Podobne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 14.03.2018r. sygn. II AKa 460/17, zgodnie z którym „rażąca niewspółmierność kary, o której mowa w przepisie art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzić może tylko wtedy, gdy na podstawie

ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary, przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego.” Dodatkowo, jak wskazał Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 31.01.2018r. w sprawie II AKa 208/17 „do uznania zasadności takiego zarzutu – (o rażącej niewspółmierności orzeczonej kary) - konieczne byłoby wykazanie, jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego, mającego w świetle art. 53 k.k. znaczenie dla wymiaru kary. Przeciwstawienie ocenie wyrażonej przez sąd orzekający jedynie odmiennego poglądu, opartego na subiektywnym przekonaniu skarżącego, nie może uzasadniać zarzutu błędu w zakresie wysokości orzeczonej kary.”

Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy, uznać należy, że sąd orzekający nie dopuścił się błędu przy wymiarze kary, mając na względzie wszystkie dyrektywy jej wymiaru. Sąd I instancji ustalił w sposób indywidualny w stosunku sprawcy wymiar i rodzaj orzeczonej kary, mając na uwadze fakt, by dolegliwość wymierzonej kary nie przekroczyła stopnia przypisanej sprawcy czynu zabronionego winy. Sąd przy wymiarze kary wziął pod rozwagę takie okoliczności jak: stopień i społeczną szkodliwość

czynu, oskarżony nie ma nikogo na utrzymaniu, utrzymuje się z renty, w chwili popełnienia przestępstwa nie był karany. Nie można przy tym w żadnym zakresie podzielić stanowiska obrony, iż wymierzona wobec oskarżonego kara pozostaje niewspółmierna do stopnia winy i sytuacji osobistej oskarżonego, tj. zbyt surowa. W szczególności nie może znaleźć poparcia stanowisko oskarżonego, iż zastosowane przez sąd środki karne w postaci zbliżenia się do pokrzywdzonej, nakaz opuszczenia lokalu zajmowanego z A. S., nawiązka w wysokości 15.000 zł pozostają karą niewspółmierną do stopnia winy i warunków osobistych oskarżonego.

Jak już wcześniej wskazano pokrzywdzona nie może ponosić negatywnych konsekwencji trudnej sytuacji majątkowej oskarżonego. Orzeczony środek karny w postaci zbliżenia się oskarżonego do pokrzywdzonej ma na celu dobro pokrzywdzonej. Podzielić ty należy stanowisko sądu I instancji, że pokrzywdzona ma prawo do niezakłóconej działaniami oskarżonego egzystencji, w szczególności we własnym domu. Podkreślić przy tym należy, że to oskarżony przyprowadził się do domu pokrzywdzonej. Pokrzywdzona była właścicielką domu jeszcze zanim poznała oskarżonego. Mając nadzieję na zgodne pożycie z oskarżonym dokonała rozszerzenia współwłasności. W tej sytuacji nie można wymagać aby to pokrzywdzona musiała opuścić dom, aby móc spokojnie żyć. Jak słusznie zauważył sąd I instancji niedopuszczalna byłaby sytuacja w której sprawca przestępstwa przemocy w rodzinie mógłby korzystać z majątku wspólnego w

sytuacji gdy pokrzywdzona takiej możliwości zostałaby pozbawiona. Zaakcentować należy, że nie można zgodzić się ze stanowiskiem oskarżonego, iż pokrzywdzona wyprowadziła się z domu sama i dobrowolnie. Przypomnieć należy, że oskarżony już po popełnieniu przestępstwa wywoływał awantury domowe w związku z czym założono mu niebieską kartę trudno oczekiwać aby pokrzywdzona nadal zamieszkiwała z oskarżonym.

Sąd słusznie przyjął, że kara 10 miesięcy pozbawienia wolności zawieszona warunków na okres 3 lat próby, oddanie oskarżonego pod dozoru kuratora, obowiązek powstrzymywania się od nadużywania alkoholu w okresie próby, kara 50 stawek dziennych grzywny w wysokości 10 zł jednej stawki, zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 50 metrów na okres 3 lat, nakaz opuszczenia lokalu na okres 3 lat, nawiązki na rzecz pokrzywdzonej w wysokości 15.000 zł jest karą odpowiednią, adekwatną do stopnia winy i naruszonego dobra prawnego. Oskarżony działał bowiem z zamiarem bezpośrednim. Dokonując uderzeń pięścią w twarz i głowę pokrzywdzonej oraz zaciskając dłonie na jej szyi bez wątplenia chciał dokonać uszkodzenia ciała pokrzywdzonej.

Mając na uwadze powyższe, nie sposób podzielić stanowiska obrony, iż wobec oskarżonego zasadne jest zmniejszenie wymiaru orzeczonej kary oraz środków karnych w postaci zmniejszenia wysokości nawiązki oraz uchylene nakazu opuszczania lokalu wspólnego.

Z kolei w odniesieniu do argumentacji oskarżycieli

posiłkowej, w opinii sądu odwoławczego brak jest podstaw do orzeczenia wobec oskarżonego pozbawienia wolności bez dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia. Nie można pomijać, że oskarżony w chwili popełnienia przestępstwa nie był karany, a wymierzona kara nie przekroczyła 1 roku pozbawienia wolności. Podzielić należy również spostrzeżenia Sądu Rejonowego, iż z uwagi na orzeczone pomiędzy stronami rozwód istnieją szanse na wygaśnięcie konfliktu rodzinnego. W ocenie Sądu Okręgowego brak jest również podstaw do zmiany wysokości orzeczonej na rzecz pokrzywdzonej nawiązki.

W ocenie Sądu odwoławczego, orzeczona kara spełni cele prewencyjne wobec oskarżonego, jak również da zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Jak wskazuje Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, w wydanym postanowieniu z dnia 17.05.2018r. „wysokość orzekanej kary należy do dyskrecjonalnej władzy sędziego i tylko wtedy, gdyby doszło do rażąco niesprawiedliwego rozstrzygnięcia w tym zakresie, sąd odwoławczy władny byłby dokonać zmiany orzeczenia.” W przedmiotowej sprawie, granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową zasadę sądowego wymiaru kary, nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się utrzymać w kontekście wymagań wynikających z ustawowych dyrektyw determinujących wymiar kary. W przedmiotowej sprawie nie sposób uznać, aby wymierzona oskarżonemu kara była karą w społecznym odczuciu niesprawiedliwą, czyli niedającą się zaakceptować. Wręcz przeciwnie -

wymierzona kara jest adekwatną do popełnionego czynu, uwzględnia wszystkie okoliczności wpływające na wymiar kary oraz w stopniu wystarczającym uwzględnia cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego.

W ocenie Sądu odwoławczego brak jest podstaw, aby tak ukształtowany przez Sąd I instancji wymiar kary został zmieniony, bowiem kontrola odwoławcza nie wykazała, aby zaskarżone orzeczenie było wadliwe.

Mając na uwadze powyższe, Sąd odwoławczy nie znajdując przy tym uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchylecia zaskarżonego rozstrzygnięcia na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Wniosek

obrońca oskarżonego wniósł o:

zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 23 lutego 2023 roku r., sygn. akt II K 250/19 poprzez zmianę orzeczonej kary oraz środków karnych w postaci zmniejszenia wysokości nawiązki o kwotę rzekomych 10.000 zł. kosztów leczenia oraz uchylenie nakazu opuszczenia lokalu wspólnego w R., z uwagi na brak podstaw do zastosowania tego środka, skoro w sprawie o rozwód sama pokrzywdzona zrezygnowała z jego zastosowania po sytuacji z M. i zmianę opisu czynu za jaki został skazany oskarżony,

ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasad

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wina oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu, orzeczenie kary 10 miesięcy pozbawienia wolności zawieszony warunkowo na okres 3 lat próby, oddania oskarżonego pod dozoru kuratora, obowiązku powstrzymywania się od nadużywania alkoholu w okresie próby, kary 50 stawek dziennych grzywny w wysokości 10 zł jednej stawki, zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 50 metrów na okres 3 lat, nakaz opuszczenia lokalu na okres 3 lat , nawiązki na rzecz pokrzywdzonej w wysokości 15.000 zł.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Kontrola instancyjna doprowadziła sąd odwoławczy do podzielenia stanowiska sądu I instancji, iż w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wina i sprawstwo oskarżonego T. S. są bezsprzeczne. W toku kontroli instancyjnej nie dopatrzono się uchybień w zakresie orzeczonej kary oraz środków karnych i nawiązki.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	

1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	O kosztach sądowych postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 633 k.p.k. w zw. z art. 636 § 2 k.p.k. i art.

1 art. 2 ust 1 pkt 3, art. 3 ust 2 w zw. z art 8 oraz art.13 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U.2023.123) oraz na podstawie § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz.U.2013.663 ze zm.).

O kosztach obrony sąd orzekł na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2019.18 t.j.) w brzmieniu cały czas obowiązującym i zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata S. N. kwotę 516,60 złotych (w tym VAT) z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sąd odwoławczy zauważa bowiem, iż wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 r. SK 78/21 dotyczył zgodności nie tyle całego § 17 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r. poz. 18, z późn. zm.) a jedynie dotyczących udzieleniu pomocy prawnej przez adwokata w śledztwie - ust. 1 pkt 2 oraz przed Sądem Rejonowym jako sądem I instancji w postępowaniu zwyczajnym lub przed sądem garnizonowym - ust. 2 pkt 3.

Orzeczenie to zatem - choć w istocie sytuacja ta jest niezrozumiała i dziwi bezczynność Ministra Sprawiedliwości w kwestii poczynienia stosownych zmian legislacyjnych - nie odnosi się do spraw karnych przed sądem okręgowym jako pierwszą instancją (§17 ust. 2 pkt 4), któremu przysługuje wszak domniemanie konstytucyjności. Niedopuszczalnym jest bowiem stosowanie analogii w kwestii stwierdzenia przepisów z Konstytucji (tak

*samo SA w P. postanowienie z 21 czerwca 2023
r. sygn. akt II AKz 313/23*

PODPIS

Karol skocki